

Prelaadi kiri (aprill 2012)

Piiskop Echevarria mõtiskleb oma kirjas Püha Euhharistia üle, võttes aluseks Kannatuste Nädala sündmused ning Püha Josemaria esimese Armulaua sajanda aastapäeva, 23. aprillil.

13.04.2012

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Kirjutan seda kirja Vaikse Nädala alguses. Kristuse triumfaalsest saabumisest Jeruusalemma, mida me

täna pidulikult tähistame, kuni tema
Ülestõusmiseni, elab Kirik oma
liturgias uuesti läbi - ja koos temaga
meie kõik - meie lunastamise suure
saladuse. Alustagem sellest, et täname
Jumalat nende imeliste tegude eest,
mis ta inimkonna heaks täide viis. Ja
valmistugem veelgi intensiivsemalt
teda nende kolme
Ülestõusmispühadega seotud päeva
jooksul saatma. Olgem koos temaga
neil valurikastel tundidel, mil ta
ennast meie eest ohverdas, et
võiksime ka tema aurikkast
Ülestõusmisest osa saada.

"Mõte Kristuse surmast" - märgib
püha Josemaria - "on nagu kutse, täie
tõsidusega oma igapäevaelu
pühitseda ja oma usku, mida me
tunnistame, tõsiselt võtta. Vaikne
Nädal ei tohiks mingil juhul olla
lihtsalt üks sakraalne kõrvalepõige
elust, mille aluseks on muidu täiesti
maised huvid, vaid see peaks meisse
Jumala mõõtnatut armastust

sisendama, et võiksime sellest armastusest inimestele sõnade ja tegudega teada anda."[1] Aktiivne, südame ja mõistusega osalemine nende päevade Liturgia sündmustes on parim viis, et Jeesust õudsaimatel hirmu ja kannatuse hetkedel mitte üksi jätta. Nii ei ole Vaikne Nädal "mitte ainult lihtsalt üks meenutus, sest ta toob meile silme ette kogu Kristuse saladuse, mis elab edasi meie hingedes"[2]

Ühinegem kogu Kirikuga, mis ühest maailma äärest teiseni hardusega seda jumalikku saladust pühitseb. Palugem eriti nende inimeste eest, kes Paasavigiilia ajal Ristimise sakramendi vastu võtavad, kuid ka kõigi teiste eest, et võiksime Püha Vaimu armu abiga nende päevade jooksul Jumalale väga lähedale jõuda ning uuendada otsust, Kristust täieliku andumusega järgida. "Me ei või jääda pinnapealselt kaalutlema, ütles püha Josemaria. On vaja

otsustavalt edasi minna, jõuda selleni, mis on tegelikult tähtis. Vaadake, tegelikult on meie eesmärgiks Taevasse jõuda, muidu ei oleks meie elul mõtet. Ja selleks, et Taevasse jõuda, on vaja truult Kristuse õpetust järgida; selleks, et truu olla, on vaja pidevalt takistustega võidelda, mis meie igavese õndsuse teel vastu tulevad."[3]

Triduumi alguses kutsub Jeesus Apostlid õhtusöögisaali Jeruusalemma. *Desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum, antequam patiar* [4]; mul oli kirglik soov enne kannatusi koos teiega õhtustada. Nii kirjeldab püha Luukas Viimset õhtusöömaaga. Iga sõna väljendab siin Jeesuse südame lõpmatut armastust inimeste vastu, teadmist, et tema *tund*, inimkonna lunastuse hetk, mida ta nii kaua ootas, on nüüd saabunud: "Jeesus ootas seda tundi igatsusega", ütleb

Benediktus XVI. Ta oli siiralt oodanud seda hetke, mil ta ennast leiva ja veini kujul omadele kinkida saab. Ta ootas seda hetke, mis pidi olema nagu omamoodi messialik pulm: selle maailma andide muutmine ja omadega üheks saamine, et nad ennast muuta võiksid ja nii kogu maailma muutmisele aluse paneksid. Jeesuse igatsuses tunneme me ära Jumala igatsuse - tema armastuse inimeste, kui oma loodu vastu. Armastus, mis ootab, et inimesed tema poole pöörduksid, temaga ühineksid ja et nii võiks täituda kogu Loomise igatsus: see viib välja Jumala lapseks olemise ilminguni.(Rm.8, 19)."[5]

Kuidas saaksime mitte mõelda Kristuse igatsevale soovile ja mitte vastata tema ennastohverdavale armastusele? Kuid teda ümbritsevad Apostlid ei olnud nende sündmuste käigust teadlikud. Seda näitab asjaolu, et otsustaval momendil

valitsesid nende vahel lahkkelid, sest nad ei suutnud kokku leppida, kes nende seast on suurim.[6]

Kahtlemata liigutasid neid sisemiselt Jeesuse sõnad ja teod, nagu võime lugeda Johannese Evangeeliumist, kus jutustatakse üksikasjalikult kõigest sellest, mis nende kaheteistkümne vahel toimus, kui Jeesus oma hüvastijätukõne pidas. Ometi ei mõistnud nad kõige selle tegelikku tähendust, mis nende silme ees toimus. Alles seoses Püha Vaimu ilmumisega Nelipühil said nad kõigest aru. Minu tütred ja pojad, millest räägib meile Kristuse kannatus? Millise hardusega vaatleme me Risti?

Meil, 21. sajandi kristlastel on olemas 2000 aastane usu ja euhharistliku vagaduse ajalugu ning me oleme Ristimise kaudu Püha Vaimu juba vastu võtnud. Niisiis ei ole me samas seisus, kui need esimesed: seepärast teame me, Viimsel Õhtusöömaajal

"ennetas Kristus oma surma ja Ülestõusmist, jagades ise Jüngritele leiva ja veini kujul iseennast, oma ihu ja verd, kui uut Taeva mannat (Jh 6, 31-33) Kui antiikmaailm unistas sellest, et lõpuks ometi inimeste õige toidus - millest inimene elab, kui inimene - oleks Logos, igavene mõistus. Nüüd on see Logos - armastus - tõeliselt meile toiduks saanud. Euhharistia võimaldab meil siseneda Jeesuse andumuse akti."[7]

Vaadeldes Jumala enesealandamist Euhharistias peaks meil olema kerge teda tänada ja imestada. Kuid sageli ei tee me seda. Miks puudub meil armastus, kuigi näeme, kui väga Kristus meid armastab? Kust tuleb see südame külmus, kuigi näeme, et Issanda süda armastusest lausa põleb?" Jeesus igatseb meie järgi, ta ootab meid. Kas me tõesti igatseme ka tema järele? Kas meil on tugivajadus temaga kohtuda? Kas me otsime tema lähedust, pärast seda

ühekssaamist, mida ta meile
Euhharistias kingib? Või oleme me
ükskõiksed, hajameelsed ja meie
mõtted on mujal? [8]

Need küsimused esitab Kristuse
asemik kõigile katoliiklastele; need
on küsimused, mis nõuavad igaühelt
meist aeg-ajalt isiklikku vastust.
Palugem kogu südamest Püha Vaimu,
et ta meie hinge sügavaimas sopis
neile vastused ärataks, et võiksime
suuremeelselt tema armu vastu võtta
ning end täielikult Kristusele anda:
Armastus tasuda armastusega.

23. aprillil, täpselt kolme nädala
pärast möödub sada aastat püha
Josemaria Esimesest Armulauast. See
päev on tema tütardele ja poegadele
põhjuseks, et veelgi suurema
hardusega Missal osaleda ja
Armulauda vastu võtta.

Ja oleks võimatu kõiki meie Isa
nõuandeid üles lugeda, et me iga
päevaga üha enam Issanda

Euhharistias vastuvõtmisest kasu saaksime. Neil, kellel oli võimalus näha, kuidas ta Missaohvrit ette valmistas, kuidas ta seda pühitses, kuidas ta Armulauda vastu võttis ja selle eest tänas, ei leidu kindlasti sõnu, et seda armastust kirjeldada, mis teda tol hetkel täitis, ilma, et ta kuidagi väliselt erutatud oleks olnud. Ma piirduksin mõnede visanditega, mis aitavad meil paremini püha Asutaja euhharistliku vagaduse aspekte mõista ja meie endi suhtumist Jeesusesse Altarisakramendis armastusväärsemaks muuta.

23. aprillil 1963 ütles ta meile: "Mul on täna suur pidupäev". Ning ta palus, et tänaksime koos temaga Jumalat kõigi heategude eest "et ta tulla tahtis, et minu südame Issand olla"[9]. Ta oli väga tänulik Paavst Pius X.-le, kes 20. salandi esimestel aastatel Esimese Armulaua jaoks uued suunad välja tõi, minimaalsed

nõudmised, mis nõutavad on, et laps võiks Issanda Armulauale minna.[10] Ta ei unustanud seda, et oli saanud Armulauda esmakordselt kümne aastaselt. "Tookord" nagu ta vahel mainis "oli vaatamata Pius X korraldustele äärmiselt ebatavaline selles vanuses Esimesele Armulauale minna". Nüüd on see täiesti tavaline ja vahel tehakse seda isegi varem. Üks vana piaristi preester, lihtne ja vaga mees valmistas mind ette. Temalt õppisin ma Vaimse Armulaua palve."[11]

See esimene kohtumine Jeesusega Armulauas saatis sügavalt kogu tema elu. Igal aastal valmistas ta end uuesti selleks imeliseks päevaks ette ja pühendas sellele palju aega. Sageli meenutas ta tänutundega neid hetki vaadeldes tänutundega Jumala heategusid, kes oma loodule nii lähedal olla soovis.

Kuid ta ei tänanud Jumalat mitte alles vanast peast, kui ta juba palju kordi selle Issanda headuse üle arutlenud oli. Sageli rääkis ta asjast juba varases eas, ning eriliselt paneb imestama see, et need mõtted tulid talle pähe juba väga noorelt. "Juba siis, kui olin väike laps", ütles ta "sain ma aru, miks on Euhharistia olemas. See vastab nimelt kõigele sellele, mida tunneb inimene siis, kui ta igavesti armastatu kõrval olla tahab. See on täpselt see, mida tunneb ema, kui ta ütleb oma lapsele: Ma tahaksin sind ära süüa, mis tähendab sind enesesse võtta." [12]

Ainult Kristuse armastus inimeste vastu, mis on suurem, kui kõigi isade ja emade armastus nende laste vastu, väljendab kõigi armastavate inimeste soovi, et igavene ühtsus lõplikult teoks saaks. "Jumal ütles sedasama ka meile: Võtke ja sööge sellest! Ta ei oleks võinud kuidagi inimlikum olla. Kuid teda vastu võttes ei muuda me

Jumalat inimese sarnaseks, vaid tema muudab meid jumalikuks, ta tõstab ja ülendab meid. Kristus teeb seda, milleks meie ei ole suutelised: Ta annab meie elule, meie tegemistele, meie ohverdustele üleloomuliku dimensiooni ja nii muutume me Jumala sarnasteks. Võiksin sellest veel palju rääkida, sest see seletab ära kogu minu elu."[13]

Minu tütre ja pojad, valmistugem Armulaua vastuvõtmiseks nii hästi kui võimalik. Kõike seda, mida me teeme, on alati liiga vähe, kuid sellest ei või meie hinge kibe järelmaitse jääda. Loomulikult ei ole me seda väärt, et Issandat oma ihusse ja hinge vastu võtta, kuid ta ütles ise, et mitte terved ei vaja arsti, vaid haiged.[14] Oma sagedase, kui võimalik, siis igapäevase Tulemisega, teeb ta meid järjest rohkem ja rohkem oma armastuse väärilisteks."Kui armastame tõeliselt Jumalat ja armuseisundit, siis ei tohks

Armulauaks valmistumine meile
mingit vaeva valmistada. Sest
niikaua kui me töötame ja maailmas
rahu ja õigluse eest võitleme,
valmistame me end suurepäraselt
ette."[15]

Aasta alguses soovitasin ma teil
sageli seda lühipalvet palvetada, mis
meie Isa Evangeeliumist, Apostel
Toomase suust võttis ning mida ta iga
päev Missal kordas: Dominus meus
et Deum meus! [16] - Minu Issand ja
minu Jumal! See imeline usuakt
Kristuse reaalse sakramentaalsel
kujul kohaloleku ajal paneb meid
imestama, kuid samas ka innustab
paremini Armulauaks valmistuma.
Me peame Issandat väga armastama,
väga vagad olema, teda Altari peal ja
Tabernaaklis võimalikult hästi
kohtlema, teda ka nende eest
armastama, kes teda ise ei armasta ja
nende eest kahetsema, kes talle
kahju teevad. "Jumal meie Issand
tahtis, et ütleksime talle igal

hommikul teda vastu võttes: Issand, ma usun, et oled tõesti see, et oled sakramentaalses kujus tõeliselt varjatud. Ma palun sind! Ning kui külastate kabelit, kus ta viibib, siis öelge talle veelkord: Issand, ma usun kindlalt, et sa oled siin. Ma palun sind, ma armastan sind! Nii näitame Kristusele, et me teda tõepoolest armastame ja nii armastame me teda iga päevaga enam ja enam.

Ja hoidkem oma armastus kogu päeva jooksul ärkvel. Vaadelgem mõningaid mõtteid ja viigem need ellu: Ma viin kõik asjad lõpule armastuse pärast Kristuse vastu Tabernaaklis. Armastagem Issandat Sakramendis ja püüdkem paljudes hingedes see armastus süüdata. Ainult siis, kui te seda muret oma südames kannate, võite te seda teistele vahendada, sest te saate ainult seda edasi anda, mida te ise läbi elate, mida te omate ja milline te olete."[17]

Sellele kuupäevale langeb ka meie Isa Kinnitamise aastapäev. Selle Sakramendi võttis ta vastu juba 1902. aastal, mõni kuu pärast sündimist. Tol ajal ei olnud Hispaanias ebatavaline, et Piiskopid kogudusi külastades ka lapsi ja täiskasvanuid kinnitasid. Nii hakkas Püha Vaim juba väga varakult meie Isa hinges intensiivselt tegutsema ning valmistas teda ette, et need armud, mis talle hiljem osaks said, rikkalikult vilja kanda võiksid.

Ühel kohtumisel erinevatest ühiskonnakihtidest inimestega küsiti püha Josemaria käest, milline vahe on Kristuse vastuvõtmisel Armulauas ja Püha Vaimu mõjul inimese hinges, armu seisundis. Ta andis kohe selge vastuse: "Seda vahet tunned sa otsekohe, kui mõtled, et Euhharistias on Pühima Kolmainsuse teine isik, kes meie pärast inimeseks sai, reaalselt kohal, oma ihu ja verega, oma hinge ja jumalusega. Nii võtame

me ta vastu, kuid vastavalt oma
natuurile purustame me üsna ruttu
sakramentaalse kuju ning alates
sellest hetkest ei ole Kristus enam
meis sakramentaalsel kujul
kohalolev.

Ometi jääb Jumal meie juurde edasi,
kui me teda raske patuga välja ei
viska. Armu abil leiab Püha Vaim
meis eluaseme ning koos temaga
kogu Kolmainsus, sest on olemas
ainult üks Jumal kolmes erinevas
isikus. Seal, kus on tegemist ühega
neist isikutest, on kogu Kolmainsus,
üks Jumal kohalolev."[18]

Minu tütred ja pojad, püüdkem kogu
päeva jooksul Jumala eluasemest
teadlikud olla; ja veelgi enam, me
võime seda teadmist veelgi
rohkendada, kui me sageli usu ja
armastuse tegusid teeme, armastust
näitame, Vaimset Armulauda
palvetame ja Maarjat appi hüüame.
See kõik on meile abiks, et võiksime

Jeesust tema sakramentaalse kohaloleku eest meie hinges tänada ja ennast samal ajal järgmise päeva Armulauaks häälestada.

Ärgem unustagem ka palveid Paavsti eest, eriti 19. aprillil, tema Paavstiks valimise päeval ja 16. selle kuu päeval, kui ta 85. aastaseks saab. Korrakem seda Precese palvet, mille meie Asutaja Kiriku liturgiliseks palveaardeks võttis: *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra, et non tradat eum in animam inimicorum eius.* [19]

Palvetage ka minu eest, eriti minu järjekorse prelaadiks valimise aastapäeva puhul, 20. aprillil. Nii jääme me *consummati in unum* [20], oma palvesoovides kogu südamest püha Josemariga ühendusse, kes meid kõiki Taevast õnnistab. Palugem ka minu reisi eest

Kameruni, mida olen plaanitsenud
ette võtta Ülestõusmise nädalal.

Ma õnnistan teid kogu oma
armastusega!

Teie Isa

+ Javier.

[1] Püha Josemaria, *Kristus möödub* ,
Nr. 97

[2] *Sama*, Nr. 96

[3] *Sama*, Nr. 76

[4] *Lk* 22, 15

[5] Benediktus XVI, Jutlus Viimse
Õhtusöömaaja Missal, 21.4.2011

[6] *Lk* 22, 24

[7] Benediktus XVI, Entsüklika *Deus
caritas est* , 25.12.2005, Nr. 13

[8] Benediktus XVI, Jutlus *Viimse Õhtusöömaaja* Missal, 21.4.2011

[9] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 23.4.1963

[10] Pius X., Dekr. *Quam singulari* , 8.8.1910, Suunad I

[11] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 1966. aastast

[12] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 14.4.1960

[13] Sama

[14] *Mt* 9, 12

[15] Püha Josemaria, Vaatluse märkmed, 28.5.1964

[16] *Jh* 20, 28

[17] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed , 4.4.1970

[18] Hl. Josemaria, Pere kondliku
kohtumise märkmed, 13.4.1972

[19] *Ps* 41, 3

[20] *Jh* 17, 23

Copyright © Prælatūra Sanctæ Crucis
et Operis Dei

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-aprill-2012/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-aprill-2012/) (09.08.2025)